

আধুনিক অসমীয়া গীতি সাহিত্যৰ ইতিহাস বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় যে ইয়াক দুটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি: প্ৰথমটো হৈছে লোকগীতৰ পৰম্পৰা আৰু দ্বিতীয়টো হৈছে আধুনিক গীতি কবিতা। এই দুয়োটা ধাৰাই অসমীয়া গীতি সাহিত্যক সমৃদ্ধ কৰিছে।

প্ৰথম ভাগ: লোকগীতৰ পৰম্পৰা

অসমৰ লোকগীতবোৰ বহু পুৰণি। ইয়াত অসমীয়া সংস্কৃতি আৰু জনজীৱনৰ প্ৰতিফলন দেখা যায়। বিভিন্ন উৎসৱ, পৰম্পৰা আৰু সামাজিক অনুষ্ঠানত এই গীতবোৰ গোৱা হয়। লোকগীতবোৰৰ সুৰ আৰু ভাষা স্থানীয়। কিছুমান উল্লেখযোগ্য লোকগীতৰ ধাৰা হৈছে:

ঐনিতম, ওজাপালি, কামৰূপী লোকগীত, গোৱালপৰীয়া লোকগীত, ঝুমুৰ, টোকাৰী গীত, বিয়ানাম, and more.

এই লোকগীতবোৰ অসমীয়া সাহিত্যৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ। এইবোৰৰ জৰিয়তে অসমীয়া সংস্কৃতি আৰু ঐতিহ্য জীয়াই আছে।

দ্বিতীয় ভাগ: আধুনিক গীতি কবিতা

অসমীয়া সাহিত্যত আধুনিক যুগৰ আৰম্ভণিৰ লগে লগে গীতি কবিতাতো পৰিৱৰ্তন আহিবলৈ ধৰে। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, চন্দ্ৰ কুমাৰ আগৰৱালা, হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী আদি সাহিত্যিকসকলে আধুনিক গীতি কবিতাৰ বিকাশ ঘটায়। তেওঁলোকে পশ্চিমীয়া সাহিত্যৰ প্ৰভাৱত নতুন ধৰণৰ গীত ৰচনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে।

আধুনিক গীতি কবিতাত বিষয়বস্তু আৰু শৈলী উভয়তে নতুনত্ব দেখা যায়। এই গীতবোৰত ব্যক্তিৰ অনুভূতি, প্ৰেম, শোক, দেশপ্ৰেম আদি বিভিন্ন বিষয় স্থান পাইছে। কিছুমান উল্লেখযোগ্য আধুনিক গীতি কবি হৈছে:

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, চন্দ্ৰ কুমাৰ আগৰৱালা, অম্বিকাগিৰি ৰায়চৌধুৰী, যতীন্দ্ৰনাথ দুৱৰা, প্ৰসন্নলাল চৌধুৰী, বিনন্দচন্দ্ৰ বৰুৱা, কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য্য। এই কবিসকলে আধুনিক অসমীয়া গীতি সাহিত্যক এক নতুন মাত্ৰা দিছে। তেওঁলোকৰ গীতবোৰে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁড়াল চহকী কৰিছে।

সামগ্ৰিকভাৱে, আধুনিক অসমীয়া গীতি সাহিত্য লোকগীত আৰু আধুনিক গীতি কবিতাৰ এক সমন্বয়। ইয়াৰ নিজস্ব বৈশিষ্ট্য আছে আৰু ই অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ।